Parlament Europejski
2024-2029

TEKSTY PRZYJĘTE

P10_TA(2026)0053

Sytuacja w północno-wschodniej Syrii, przemoc wobec ludności cywilnej i potrzeba utrzymania trwałego zawieszenia broni

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 lutego 2026 r. w sprawie sytuacji w północno-wschodniej Syrii, przemocy wobec ludności cywilnej i potrzeby utrzymania trwałego zawieszenia broni (2026/2602(RSP))

Parlament Europejski,

– uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Syrii,

– uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ 2254 (2015) z 18 grudnia 2015 r. w sprawie sytuacji w Syrii,

– uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. i protokoły dodatkowe do nich,

– uwzględniając oświadczenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (EEAS) w sprawie sytuacji w Syrii,

– uwzględniając art. 136 ust. 2 i 4 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że powtarzające się wybuchy przemocy w różnych częściach Syrii, próby destabilizacji podejmowane przez partyzantów Baszara al-Assada, a także przez siły Daiszu, oraz ogólnie duża liczba broni znajdującej się w obiegu powodują fragmentaryczność i niestabilność sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w tym kraju, co może osłabić perspektywy transformacji politycznej stabilnej, pluralistycznej i kierowanej przez Syryjczyków; mając na uwadze, że chociaż wpływ Iranu i Rosji na obecną sytuację uległ ograniczeniu, to inne podmioty, takie jak Izrael i Turcja, nadal wykorzystują Syrię jako arenę pośredniej rywalizacji;

B. mając na uwadze, że plan władz syryjskich dotyczący centralizacji kraju nie uwzględnia istnienia autonomii, która rozwinęła się w północno-wschodniej Syrii; mając na uwadze, że władze syryjskie, aby osiągnąć swoje cele, równolegle z działaniami wojskowymi

podjęły negocjacje polityczne; mając na uwadze, że operacje wojskowe oddziałujące na północno-wschodnią Syrię odbywały się przy bezpośrednim lub pośrednim zaangażowaniu, wsparciu lub akceptacji podmiotów zewnętrznych, w tym Turcji; mając na uwadze, że 6 stycznia 2026 r. władze syryjskie rozpoczęły ofensywę w Aleppo i okolicach, w wyniku której zginęło 148 000 cywilów, zniszczona została infrastruktura, a warunki humanitarne uległy dalszemu pogorszeniu; mając na uwadze, że ofensywa ta została następnie rozszerzona na prowincje Ar-Rakka, Al-Hasaka i Dajr az-Zaur w północno-wschodniej Syrii, a w szczególności na region wokół Kobanê i Kamiszli, co znacznie pogorszyło warunki panujące w północno-wschodniej Syrii i miało bezpośrednie konsekwencje dla bezpieczeństwa ludności cywilnej, sytuacji humanitarnej i stabilności w regionie;

C. mając na uwadze, że Demokratyczne Siły Syrii (SDF) oskarżają syryjskie siły rządowe o zajęcie pól naftowych i zapory Tabqa oraz o ostrzał okolic zapory Tiszrin; mając na uwadze, że siły rządowe oskarżają SDF o atakowanie budynków cywilnych, takich jak szpital Kaled Fajr w Aleppo, oraz obarczają je odpowiedzialnością za zakłócenia w dostawach wody; mając na uwadze, że w regionie tym poważne zniszczenia wyrządził już Daisz, zanim został pokonany;

D. mając na uwadze, że w niedawnych walkach między armią syryjską, powiązanymi z nią bojówkami i SDF zginęły dziesiątki cywilów; mając na uwadze, że walki te miały poważne konsekwencje humanitarne dla dotkniętej kryzysem ludności w północno-wschodniej Syrii, ponieważ w wyniku powtarzających się ataków na podstawową infrastrukturę cywilną, w tym infrastrukturę wodną, sieci elektroenergetyczne i placówki opieki zdrowotnej, koło 400 000 osób pozostało bez elektryczności, wody, żywności i opieki medycznej, z czego ponad 250 000 osób w samym mieście Kobanê, w którym większość stanowią Kurdowie; mając na uwadze, że według Biura ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej w prowincjach Aleppo, Al-Hasaka i Ar-Rakka, w tym w dużych skupiskach w Kamiszli i Al-Malikiji, wewnętrznie przesiedlonych zostało ponad 170 000 osób; mając na uwadze, że masowe przesiedlenia stanowią nieproporcjonalne obciążenie dla społeczności przyjmujących i służb publicznych; mając na uwadze, że przesiedleńcy to głównie kobiety, dziewczęta i chłopcy, niewspółmiernie narażeni na zagrożenia dla ich ochrony;

E. mając na uwadze, że warunki zimowe, które tylko pogłębiły cierpienie, oznaczają, iż ludzie, zwłaszcza dzieci i inne grupy szczególnie wrażliwe, w większym stopniu potrzebują schronienia odpornego na warunki pogodowe, wsparcia żywnościowego, dostępu do bezpiecznej wody, opieki zdrowotnej i działań ochronnych; mając na uwadze, że poważnie uszkodzona infrastruktura, zagrożenia związane z materiałami wybuchowymi i utrzymujące się obawy dotyczące bezpieczeństwa nadal ograniczają dostęp pomocy

humanitarnej; mając na uwadze, że niedawne otwarcie dwóch korytarzy humanitarnych ułatwia dostawę pomocy humanitarnej i przemieszczanie się ludności cywilnej na obszarach dotkniętych problemami;

F. mając na uwadze, że organizacje międzynarodowe udokumentowały egzekucje pozasądowe, bezczeszczenie zwłok i grobów, wymuszone zaginięcia, arbitralne zatrzymania i utrudnianie dostępu pomocy humanitarnej podczas starć, które to czyny mogą stanowić poważne naruszenie międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka; mając na uwadze, że szczególnie ucierpiała w tej sytuacji społeczność kurdyjska, w tym kobiety, dzieci i inne słabsze grupy społeczne; mając na uwadze, że na zwiększone ryzyko gróźb, uprowadzeń, złego traktowania i przemocy ze względu na płeć narażone są obrończynie praw człowieka, przywódczynie społeczności i walczące kobiety; mając na uwadze, że w sprawie tych czynów należy przeprowadzić szybkie, niezależne i efektywne śledztwa;

G. mając na uwadze, że ważną rolę dyplomatyczną w kolejnych próbach promowania dialogu i osiągnięcia porozumienia między Damaszkiem a SDF w celu zapobieżenia eskalacji i zachowania stabilności w północno-wschodniej Syrii odegrały Stany Zjednoczone, Francja i władze kurdyjskiego regionu autonomicznego w Iraku;

H. mając na uwadze, że 16 stycznia 2026 r. prezydent al-Szara wydał dekret nr 13, który przyznaje obywatelstwo syryjskie mieszkańcom pochodzenia kurdyjskiego, w tym bezpaństwowcom, co jest pierwszym formalnym uznaniem kurdyjskich praw narodowych od czasu uzyskania niepodległości przez Syrię w 1946 r.; mając na uwadze, że dekret ten ma na celu zapewnienie równych praw i obowiązków, uznanie języka kurdyjskiego za język narodowy oraz wprowadzenie zakazu dyskryminacji lub podżegania ze względów etnicznych lub językowych;

I. mając na uwadze, że 30 stycznia 2026 r. ogłoszono porozumienie między władzami syryjskimi a sojuszem oddziałów zbrojnych SDF; mając na uwadze, że celem porozumienia jest ustabilizowanie kruchego zawieszenia broni, stopniowa integracja sił wojskowych i sił bezpieczeństwa wewnętrznego SDF z tymczasowym Ministerstwem Obrony i Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, w tym wycofanie się z linii frontu, a także zagwarantowanie społecznościom kurdyjskim praw obywatelskich i edukacyjnych; mając na uwadze, że na podstawie tego porozumienia kontrolę nad więzieniami oraz polami naftowymi i gazowymi przejmie od SDF rząd syryjski;

J. mając na uwadze, że społeczność międzynarodowa w dużej mierze złożyła odpowiedzialność za strzeżenie więźniów i obozów Daiszu na barki władz kurdyjskich, nie ustanawiając jednak trwałych ram międzynarodowych ani planów awaryjnych; mając na uwadze, że

kurdyjscy bojownicy, w tym bojowniczki, odegrali rolę decydującą i uznaną na arenie międzynarodowej, w sojuszu ze światową koalicją przeciwko Daiszowi, przyczyniając się tym samym bezpośrednio do bezpieczeństwa regionu, Europy i społeczności międzynarodowej; mając na uwadze, że niestabilność w północno-wschodniej Syrii poważnie utrudnia walkę z Daiszem; mając na uwadze, że niedawne walki spowodowały niepewną sytuację i umożliwiły ucieczkę setkom więzionych członków Daiszu; mając na uwadze, że dokładna liczba zbiegów pozostaje nieznana; mając na uwadze, że tylko niektórzy z nich zostali później ponownie schwytani; mając na uwadze, że placówki więzienne są obecnie chronione przez władze syryjskie lub SDF; mając na uwadze, że taka niedookreślona sytuacja stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa Syrii, regionu i Europy; mając na uwadze, że stopniowe przenoszenie więźniów Daiszu do Iraku jedynie relokuje ten problem, który nie ma szans na trwałe rozwiązanie, i angażuje Europę w nowe formy zależności od zdolności i woli politycznej państw trzecich; mając na uwadze, że wśród zatrzymanych znajdują się nadal obywatele UE; mając na uwadze, że sytuacja kobiet i dzieci w obozach Haul i Roj, charakteryzująca się coraz gorszym stanem bezpieczeństwa i pilnymi potrzebami humanitarnymi, również pozostaje nierozwiązana; mając na uwadze, że administracja USA ogłosiła zamiar zakończenia operacji Inherent Resolve i wycofania amerykańskich oddziałów walczących z Daiszem w Iraku i Syrii;

K. mając na uwadze, że w północno-wschodniej Syrii społeczności kurdyjskie i arabskie żyją obok siebie i od lat są narażone na przemoc, brak bezpieczeństwa, przymusowe wysiedlenia i naruszanie ich praw podstawowych w wyniku okrucieństw popełnianych przez Daisz; mając na uwadze, że Daisz zagroził nie tylko ludności kurdyjskiej, ale także jezydom, którzy stali się ofiarami ludobójstwa; mając na uwadze, że kobiety ucierpiały przy tym w sposób nieproporcjonalny i szczególnie haniebny;

L. mając na uwadze, że UE, która pozostaje jednym z największych darczyńców pomocy humanitarnej dla ludności syryjskiej, jest gotowa do wspierania wysiłków na rzecz szybkiej odbudowy, rekonstrukcji i tworzenia państwowości w sposób stopniowy, warunkowy i odwracalny, przestrzegając przy tym międzynarodowych standardów praw człowieka; mając na uwadze, że w styczniu 2026 r. przewodniczący Komisji i Rady Europejskiej odwiedzili Syrię i ogłosili nowe partnerstwo polityczne z myślą o wspieraniu pokojowych i inkluzywnych przemian i pojednania w Syrii, wraz z kompleksowym pakietem wsparcia finansowego w wysokości około 620 mln EUR na lata 2026–2027; mając na uwadze, że Komisja ogłosiła później, iż z unijnego bufora finansowego uruchomione zostanie na następne dwa lata 150 mln EUR na rzecz Syrii w celu wsparcia transformacji politycznej, odbudowy społeczno-gospodarczej, tworzenia miejsc pracy i budowania zdolności;

M. mając na uwadze, że UE podjęła istotne kroki w celu złagodzenia ograniczeń gospodarczych nałożonych na Syrię, w tym zawiesiła lub zniosła niektóre sankcje mające wpływ na kluczowe sektory gospodarki;

N. mając na uwadze, że pomoc UE na rzecz rozwoju, odbudowy lub stabilizacji musi pozostać ściśle uzależniona od wymiernych i weryfikowalnych postępów w zakresie ochrony ludności cywilnej, przestrzegania porozumień o zawieszeniu broni, praw człowieka i ochrony wszystkich grup syryjskiego społeczeństwa;

1. zdecydowanie potępia wszelkie akty przemocy wobec ludności cywilnej, w tym egzekucje pozasądowe, wymuszone zaginięcia, arbitralne zatrzymania, przymusowe wysiedlenia i niszczenie infrastruktury cywilnej; podkreśla, że takie akty mogą stanowić poważne pogwałcenie międzynarodowego prawa humanitarnego, a w pewnych okolicznościach także zbrodnie wojenne; jest zaniepokojony wiarygodnymi doniesieniami ONZ, międzynarodowych organizacji pozarządowych i organizacji humanitarnych o naruszeniach praw człowieka, których dopuszczono się w ostatnich tygodniach, w szczególności wobec ludności kurdyjskiej, w tym o licznych przypadkach bezczeszczenia zwłok, zarówno mężczyzn, jak i kobiet, i o wandalizmie w odniesieniu do miejsc pochówku, a także doniesieniami o użyciu pocisków niekierowanych na obszarach cywilnych; apeluje o szybkie dochodzenie w sprawie zgłoszonych zbrodni przeciwko ludności cywilnej popełnionych zarówno przez siły rządowe, jak i bojówki; wzywa władze syryjskie, aby zagwarantowały pełny i przejrzysty dostęp wszystkim właściwym organom ONZ, w tym Niezależnej Międzynarodowej Komisji Dochodzeniowej ONZ w sprawie Syrii;

2. wyraża głębokie zaniepokojenie pogarszającą się sytuacją humanitarną w północno-wschodniej Syrii, na obszarach miejskich zamieszkanych głównie przez Kurdów, w tym w Kobanê, Manbij i Kamiszli, gdzie dochodzi do powtarzających się zakłóceń w świadczeniu podstawowych usług, do uszkodzeń infrastruktury cywilnej, a także do masowych przesiedleń, braku bezpieczeństwa żywnościowego i ograniczonego dostępu do opieki zdrowotnej, wody i urządzeń sanitarnych; zwraca uwagę na sytuację w Kobanê, które jest oblężone i w którym cierpi ludność cywilna; domaga się stałych i bezpiecznych korytarzy humanitarnych do wszystkich oblężonych i dotkniętych konfliktem obszarów północno-wschodniej Syrii, w tym Kobanê; żąda, aby międzynarodowe humanitarne organizacje społeczeństwa obywatelskiego miały nieograniczony dostęp do obszarów potrzebujących pomocy; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia pomocy humanitarnej i wsparcia psychospołecznego dla dotkniętych regionów, w tym dla kobiet i dziewcząt, a także do ochrony obrończyń praw człowieka i organizacji społeczeństwa obywatelskiego kierowanych przez kobiety w całej Syrii;

3. z zadowoleniem przyjmuje niedawne porozumienie między SDF a tymczasowym rządem Syrii; potwierdza swoje stałe i niezachwiane poparcie dla zawieszenia broni i uznania praw obywatelskich i edukacyjnych Kurdów; wzywa wszystkie strony do powstrzymania się od wszelkich działań, które mogłyby doprowadzić do nowej eskalacji przemocy, do przestrzegania obowiązujących porozumień o zawieszeniu broni oraz do wspierania mechanizmów mających na celu monitorowanie i podtrzymywanie zawieszenia broni;

4. wzywa wszystkie podmioty regionalne, w tym Turcję, do powstrzymania się od wszelkich działań wojskowych lub wspierania ugrupowań zbrojnych, które mogą zagrozić zawieszeniu broni, ochronie ludności cywilnej i perspektywom pluralistycznego porozumienia; potępia trwającą interwencję wojskową i agresję ze strony Turcji w północno-wschodniej Syrii, w tym przynoszące ofiary śmiertelne ataki na ludność cywilną oraz na infrastrukturę cywilną w przygranicznych miastach i prowincjach zamieszkałych w większości przez Kurdów; wzywa rząd turecki, by niezwłocznie zaprzestał działań zbrojnych w północno-wschodniej Syrii i umożliwił wynegocjowanie pokojowego rozwiązania między tymczasowym rządem syryjskim a SDF; wzywa Komisję, ESDZ i państwa członkowskie, by w dwustronnych rozmowach z rządem tureckim podejmowały sprawę zaangażowania Turcji w Syrii; podkreśla, że wszelkie ustalenia dotyczące bezpieczeństwa muszą być zgodne z prawem międzynarodowym, przestrzegać integralności terytorialnej Syrii i nie mogą skutkować przymusowymi wysiedleniami ani inżynierią demograficzną;

5. przypomina, że stabilność w północno-wschodniej Syrii ma kluczowe znaczenie dla powodzenia kompleksowej, pluralistycznej i sprawiedliwej transformacji politycznej w Syrii; wzywa władze syryjskie do zapewnienia ochrony i praw podstawowych społeczności etnicznych i religijnych w Syrii, w tym Arabów, Kurdów, sunnitów, szyitów, alawitów, chrześcijan, druzów i jezydów; podkreśla, że zasadnicze znaczenie dla ochrony pokoju obywatelskiego i zapewnienia stabilnej i pluralistycznej Syrii ma ochrona różnorodności etnicznej i religijnej Syrii, w tym pełne uznanie, udział w życiu politycznym i równe prawa społeczności kurdyjskiej; wzywa tymczasowy rząd Syrii do zapisania tych praw w konstytucji Syrii i jednocześnie do poszanowaniu kluczowej zasady integralności terytorialnej Syrii;

6. ubolewa nad faktem, że społeczność międzynarodowa w dużej mierze złożyła na braki władz kurdyjskich odpowiedzialność za zabezpieczenie więźniów i obozów Daiszu, nie dając odpowiednich gwarancji politycznych, finansowych i bezpieczeństwa ani planów awaryjnych; ostrzega przed negatywną perspektywą w dziedzinie bezpieczeństwa związana z niepewnością co do przyszłej odpowiedzialności administracyjnej za placówki i obozy więzienne;

7. wyraża poważne zaniepokojenie w szczególności ryzykiem stwarzanym przez dużą liczbę bojowników i podmiotów powiązanych z Daiszem, którzy uciekli z ośrodków i obozów więziennych w północno-wschodniej Syrii; ostrzega, że stopniowe wysiedlanie do Iraku więzionych członków Daiszu grozi powstaniem nowych form niepewności i zależności od zdolności i woli politycznej państw trzecich; podkreśla ponadto, że przekazywanie lub uwalnianie dorosłych bojowników i podejrzanych członków Daiszu w obrębie Syrii lub do państw trzecich, w tym Iraku i Turcji, musi nadal podlegać skutecznym ustaleniom dotyczącym nadzoru, monitorowania i wymiany informacji, w tym w odniesieniu do wszelkich transferów transgranicznych, aby zapobiec ich ucieczce lub niemonitorowanemu przemieszczaniu się, oraz że należy zapewnić rozliczalność przez zabezpieczenie dowodów i ściganie karne, zgodnie ze standardami międzynarodowymi i gwarancjami rzetelnego procesu sądowego; ostrzega, że transfery i repatriacje bez skutecznych zabezpieczeń i dalszych działań sądowych stanowiłyby zagrożenie dla bezpieczeństwa Syrii, całego regionu i Europy; wzywa koalicję międzynarodową, w tym Stany Zjednoczone, do podjęcia niezbędnych środków służących jak najszybszemu ograniczeniu tego zagrożenia dla bezpieczeństwa, a także apeluje do UE, aby udzieliła niezbędnego wsparcia;

8. podkreśla, że stała obecność obywateli UE wśród uwięzionych członków Daiszu stanowi bezpośrednią odpowiedzialność państw członkowskich oraz że nierozwiązanie tej kwestii zagraża zarówno bezpieczeństwu regionalnemu, jak i europejskiemu;

9. odnotowuje międzynarodową konferencję światowej koalicji przeciwko Daiszowi w Rijadzie, w której udział wzięły odpowiednie podmioty międzynarodowe i regionalne w celu rozwiązania problemów bezpieczeństwa w północno-wschodniej Syrii; ubolewa nad tym, że administracja USA ogłosiła, iż zakończy operację Inherent Resolve i wycofa amerykańskie wojska z Syrii i Iraku; wzywa UE, państwa członkowskie i kraje o podobnych poglądach do wzmożenia wysiłków na rzecz przeciwdziałania odrodzeniu się Daiszu, które zagrażałoby bezpieczeństwu Syrii, regionu i Europy; z zadowoleniem przyjmuje ponowne zobowiązanie rządu syryjskiego do zwalczania terroryzmu w ramach światowej koalicji przeciwko Daiszowi i apeluje do władz, aby dążyły do ścisłej koordynacji oraz współpracy wojskowej i wywiadowczej z partnerami międzynarodowymi; wzywa państwa członkowskie, aby intensywniej gromadziły dane wywiadowcze na temat działalności Daiszu w Syrii i szerzej pojętym Lewancie oraz wspierały działania władz syryjskich na rzecz rozbicia istniejących sieci i uniemożliwienia bojownikom przegrupowania się; wzywa UE i jej państwa członkowskie do podjęcia konkretnych działań z myślą o długoterminowym zarządzaniu więźniami i obozami Daiszu;

10. ponawia swój apel do państw członkowskich o repatriację wszystkich

swoich obywateli, zwłaszcza dzieci, z obozów Haul i Roj oraz o postawienie dorosłych przed sądem w uczciwych procesach; podkreśla, że ważnymi elementami każdego procesu repatriacji są solidna ocena ryzyka i wsparcie reintegracji; wzywa rząd Syrii do dołożenia wszelkich starań, aby zagwarantować skuteczną i wydajną kontrolę nad obozami, i do niepodejmowania działań, które mogłyby ośmielić pozostałych bojowników Daiszu; podkreśla potrzebę lepszej ochrony kobiet, w tym bezpiecznego dostępu pomocy humanitarnej i usług uwzględniających aspekt płci;

11. przypomina o decydującym wkładzie sił kurdyjskich w walkę z Daiszem, w tym o roli walczących kobiet, i wyraża uznanie dla ich doskonałej współpracy z międzynarodową koalicją w walce UE z terroryzmem ze strony Daiszu oraz z zagrożeniem dla Europy, jej obywateli i stolic; przypomina i pochwala odwagę i determinację niezliczonych kurdyjskich kobiet, które dzielnie prowadziły walkę z Daiszem i musiały stawić czoła niewyobrażalnej brutalności ze strony Daiszu; wzywa władze syryjskie, aby przeprowadziły dochodzenie w sprawie potwornych zbrodni, jakich dopuścił się Daisz, zwłaszcza wobec społeczności jezydów; podkreśla, że trwała stabilność Syrii wymaga uznania poświęceń społeczności Kurdów oraz uzasadnionych obaw dotyczących bezpieczeństwa i reprezentacji politycznej, w tym gwarancji praw kobiet i znaczącego ich udziału w życiu publicznym;

12. wzywa władze syryjskie do wzmożenia wysiłków na rzecz włączenia wszystkich grup syryjskiego społeczeństwa w proces decyzyjny;

13. wzywa ESDZ i państwa członkowskie do zintensyfikowania wysiłków dyplomatycznych mających na celu deeskalację, ochronę ludności cywilnej i budowanie zaufania w Syrii i jej północno-wschodniej części;

14. przypomina o roli UE jako jednego z największych darczyńców pomocy humanitarnej dla ludności syryjskiej; z zadowoleniem przyjmuje pakiet wsparcia finansowego ze strony Komisji w wysokości około 620 mln EUR na lata 2026 i 2027 oraz wzywa UE i jej państwa członkowskie do utrzymania pomocy humanitarnej i wsparcia szybkiej odbudowy w północno-wschodniej Syrii, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony ludności cywilnej, odporności społeczności lokalnych oraz wsparcia dla syryjskiego społeczeństwa obywatelskiego, niezależnych organizacji praw człowieka i lokalnych inicjatyw na rzecz budowania pokoju; podkreśla znaczenie przewidywalnego, wieloletniego finansowania pomocy humanitarnej dla Syrii dla zapewnienia ciągłości pomocy ratującej życie i umożliwienia szybkiego działania na rzecz odbudowy; podkreśla znaczenie stosowania w Syrii podejścia opartego na powiązaniu między aspektami humanitarnymi a rozwojowymi i pokojowymi; potwierdza, że wsparcie UE i zawieszenie sankcji są warunkowe i odwracalne;

15. wzywa Komisję do przyjęcia odrębnej strategii w sprawie Syrii i do konstruktywnych konsultacji z syryjskim społeczeństwem obywatelskim i społecznościami diaspory;

16. podkreśla, że wszelka współpraca z władzami syryjskimi musi pozostać uzależniona od wymiernych i weryfikowalnych postępów w zakresie ochrony ludności cywilnej oraz poszanowania porozumień o zawieszeniu broni, praw człowieka i praw mniejszości;

17. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, ONZ oraz odpowiednim podmiotom syryjskim i regionalnym, a także zwraca się o przetłumaczenie niniejszej rezolucji na język arabski i kurdyjski.